

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γράφουν ο ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ
και ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗΣ

Γιώργο γεια σου,

Να σου ζήσουν, να χαίρεσαι την αγάπη τους και να σε χαίρονται κι αυτοί που, ξέρω, τόσο σ' αγαπάνε! Βαρύς ο τίλος του παπού αλλά και τόσο ωραίος, τόσο όμαντικός. Φορτωμένος χρόνια αλλά και τόσες μνήμες, τόσον αγάπη, τόσες ωραίες συγκινήσεις, τόσα φτερουγίσματα. Παπούς! Και μόνο η προσφώνηση σου βάζει φωτοστέφανο. Όλη η ζωή κι αγώνες και προσπάθειες και αγωνίες και χαρές και φροντίδα και δημιουργία γίνονται όλα ένα τραγούδι. Γίνονται σπηλαία και λάβαρο και περπατάς μπροστάρης και τροπαιοφόρος νικητής. Και η καρδιά γεμίζει στοργή, που ίσως η ρουτίνα την είχε σκονίσει κάπως.

Και έρχονται και οι αναμνήσεις από το χθες. Τότε που ο σημερινός λεβέντης ή πιο κοπέλα πιο λυγερή ήταν μικρά και ζήταγαν το χέρι σου, στήριγμα κι οδηγό. Θυμάμαι μια σκηνή από το χθες. Ήταν ο παπούς, ο μικρός Γιώργος, το πρώτο εγγόνι και ο σκύλος. Πήγαιναν να πάρουν εφημερίδα και ήσαν τόσο χαρούμενοι κι οι τρεις. Ο παπούς που είχε τη φροντίδα αλλά και τη χαρά να περπατάει ο μικρός μαζί του, ο μικρός που είχε τη χάρη και την προστασία του παπού να περπατάει στο δρόμο κι ο σκύλος που έκανε κι αυτός τη βόλτα του με αγαπημένη συντροφιά.

Δεν είναι ευτυχία αυτό; Αν αυτές οι ώρες δεν είναι το λουλούδιομα της κάθε μέρας τότε τι είναι χαρά στη ζωή; Γι' αυτό λέω πάντα να σκεφτόμαστε και τις χαρές που ζήσαμε. Ο παλιός Δημητρακόπουλος, που έγραψε τη "Σιδηρά Διαθήκη" λέει . "Σπιγμές, στιγμές είναι η ζωή - όποιος πολλές κερδίσει....". Σπιγμές και εμπειρίες που πολλές φορές δεν τις προσέχουμε όσο πρέπει.

Συνάντησα προχθές μια παλιά αγαπημένη φίλη. Πώσο χαρά να την ξαναδώ ύστερα από χρόνια. Πώσο χαρά στην κουβέντα μας, πώσο χαρά στα περασμένα που θυμηθήκαμε κι ανασκαλίσαμε μαζί, τους φίλους τις καταστάσεις, τις εμπειρίες εκείνου του καιρού που είμαστε νέοι. Είχαμε παίξει και θέατρο μαζί, είχε δουλέψει στην εφημερίδα του Πασχαλίδη, (τη θυμάσαι την "Κυριακή"); Είχε κάνει και δασκάλα για χρόνια πολλά. Και θυμηθήκαμε το Λάμπη, τους Ιγνέλη, το Χρυσόστομο, τους Σταύρου, την Ιοκάστη, τη Δέσποινα με τον μικρό Τέρη, τη Λίζα, που είδα τον αδελφό της στην Ελλάδα και παρεξηγήθηκε γιατί η Αγλαΐα να γίνει Λίζα. Κι άντε να του εξηγώ εγώ ότι έτσι γίνεται, όλοι αλλάζουμε τα ονόματα. Και να, θυμήθηκα το Μπίλ, τον άντρα της φίλης που σου λέω που άλλαξε και το επώνυμο. Κι είναι ευκαιρία να αναφέρουμε κάποιες καταστάσεις από την ιστορία, γιατί είναι πολλοί που τις έζησαν. Ήταν τα παιδιά που δούλεψαν σε ελληνικά μαγαζά στην επαρχία. Τότε ήταν το γνωμικό, για να κάνεις λεφτά να πας να δουλέψεις στην επαρχία. Ο Βασίλης λοιπόν, ο Μπίλ, ήταν από αυτά τα παιδιά. Έζησε, καλό παιδί, με κάποια μόρφωση, με καλά αγγλικά δούλεψε σε μαγαζά και είχε και δικό του σε κάποιο χωριό. Ήταν σου λέω από εκείνα τα παιδιά, πολλά από τα οποία είναι σήμερα δημιουργημένοι οικονομικά και καλοί οικογενειάρχες. Δούλεψαν κάμποσα χρόνια, μεγάλωσαν τα παιδιά τους και κατέβηκαν στην πόλη για να βρουν τα παιδιά το

δρόμο τους.

Είναι ένα παρακλάδι και από τη δική μας γενιά(;) έζησαν στην επαρχία. Δεν είναι μόνο οι πολύ παλιοί, της εποχής Λουράντου. Άλληεια, το κατάλαβες πως γίναμε οι παλιοί;

Έχω και μια άλλη περίπτωση από τους κτεσινούς νέους που σήμερα είναι από μας. Και μάλιστα από τους αδικημένους! Ένα φωτεινό μυαλό, ενα παλικάρι που θα μπορούσε να κολυμπήσει άνετα σε μεγάλες θάλασσες, Πρώτος μαθητής, δραστήριος, δυναμικός, τον έστειλαν να σπουδάσει. Ομως ο θείος δεν ήξερε και δεν καταλάβαινε τί θα πεί μόρφωση. Τον άκουσα, εκείνα τα χρόνια να λέει, για κάποιον που ήξερε πολλά, "μια γνώμη έχει αυτός, μια γνώμη έχω κι εγώ". Χωρίς να υποψιάζεται καν ότι αυτός ήξερε γιατί μιλάει, το γνώριζε το θέμα. Έτσι ο νέος που σου λέω, έμεινε στο μαγαζί, να κάνει λεφτά, κατά του θείου τη γνώμη, μέχρι που επαναστάπησε και έφυγε. Το τρένο όμως είχε φύγει και χωρίς υποστήριξη, χωρίς αποκούμπη, χάθηκε ένα αύριο καλύτερο.

.....Εμείς γι' αλλού κινήσαμε κι αλλού η ζωή μας πάει... λέει το τραγούδι. Κι ένα ποιματάκι από τη ζωή ΑΡΝΗΣΗ

Τα όνειρα της νιότης σε ειρωνεύτηκαν και αύριο ντυμένο στην ομίχλη σου φόρτωσε το βάρος του ανέλπιδου. Έτσι ακολούθησες μια μέρα τα γρι-γρι, που σέρνουν τον αγώνα του ψωμιού στη θαλασσονυχτιά και μάκρυνες στο βάθος πέρα.

Κι αρνήθηκε.... και χάθηκε!

.....

Σαν παραμύθι αλαργινό,
σαν ιστορία κάποιου μετανάστη...
Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Ευχαριστώ για τις ευχές σου και τα καλά λόγια που γράφεις για τον παπού, που για μένα είναι μεγάλο προνόμιο αν κρίνω από την ευτυχία που ένιωσα βλέποντας νυφούλα την εγγονή μου, Αιμιλία, το περασμένο Σάββατο. Είναι προνόμιο να υποδεχτείς στη ζωή το παιδί του παιδιού σου, να το βλέπεις να μεγαλώνει και να διαπρέπει και χωρίς να καταλάβεις πώς πέρασαν τα χρόνια να τη συνοδεύεις στο κατώφλι της δικής της οικογένειας που ξεκίνα κάτω από τους καλύτερους οιωνούς. Ήταν μια ευτυχισμένη μέρα και επειδή τα υπόλοιπα τρία εγγόνια μου στάθηκαν δίπλα στην Αιμιλία και βοήθησαν να είναι αξέχαστος ο γάμος της, όπως η ίδια

τον ήθελε σαν πανηγύρι του θεομού τής οικογένειας επιπρέποντας στους προσκεκλημένους να φέρουν και τα βρέφη τους ακόμη στην κλιδάτη αίθουσα δεξιώσεων, που προφανώς δεν είχε αντίρρηση... Τα εγγόνια έχουν μια ξεχωριστή θέση στη ζωή μας, ίσως επειδή συμπληρώνουν έναν κύκλο, ακόμη και αν είμαστε τυχεροί ν' αποκτήσουμε δισέγγονα, που όμως πολύ σπάνια θα τα καμαρώσουμε στο δικό τους γάμο. Ομως και για τα εγγόνια ο παπούς και η γιαγιά νιώθουν ιδιαίτερη αγάπη για τον παπού και τη γιαγιά, με ένα στενό δεσμό που είναι διαφορετικός από τον δεσμό με τους γονείς τους, επειδή ο παπούς και η γιαγιά είναι η «ζωντανή» ιστορία τής οικογένειας. Τα εγγόνια μου συχνά με ρωτούν για τα παιδικά χρόνια τού πατέρα τους, για τον έρωτά του με την μητέρα τους, ακόμη και λεπτομέρειες από τις ευτυχισμένες στιγμές της ζωής τους, που μόνο ο παπούς και η γιαγιά μπορούν να τους περιγράψουν.

Αλλά αρκετά είπαμε για τού παππούδες, επειδή πρέπει να σού μεταφέρω τα συγχαρητήρια τής καλής συνεργάτιδας και φίλης μας, ακαδημαϊκού Νίκης Καλτούγια - Τουρναβίτη, για τα γραπτά σου και τα ποιήματά σου σ' αυτή τη δημοφιλέστατη σελίδα που -αν και στην Αθήνα- τη διαβάζει ανελλιπώς. Μάλιστα, πην προσκάλεσα, ή μάλλον πην προκάλεσα να συμμετάσχει στην κουβεντούλα μας, αν και έχει πολλές άλλες ευθύνες. Αν θυμάμαι την «Κυριακή» τού Πασχαλίδη; Για μένα ήταν το πρώτο καθήκον να την αγοράσω κάθε Σάββατο, για να διαβάσω τις «Κορνίζες» τού ευφυέστατου και λογομάστορα Λάμπη, ακόμη και αν διαφωνούσα. Ο Λάμπης Πασχαλίδης είναι ο μοναδικός δημοσιογράφος που γνώρισα και κέρδιζε τα προς το ζειν με μια κακοτυπωμένη λιγοσέλιδη εφημερίδούλα, αλλά με ευφύεστατα άρθρα, σχόλια και σκίτσα του ακόμη. Ο Λάμπης, που πιθανότατα τον γνώριζες καλύτερα, ήταν ευχάριστος συζητητής και ασχολήθηκε αν δεν κάνω λάθος με την εμφάνιση στην Αυστραλία σπουδαίων καλλιτεχνών όπως τη Σοφία Βέρνη και άλλους.

Τα άλλα ονόματα που αναφέρεις μού είναι γνωστά από την πλούσια δράση τους στα καλλιτεχνικά δρώμενα τής παροικίας μας, αλλά μόνο τη Δέσποινα και τον μικρό Τέρι ήξερα.

Οσον αφορά τις επιχειρηματικές δραστηριότητες των Ελλήνων στην επαρχία θα έπρεπε να καταγραφούν σε βιβλίο γιατί υπάρχουν βέβαια μεγάλες επιτυχίες με μιλκ μπαρ και εστιατόρια που ανήκουν πια στην ιστορική παράδοση τής Αυστραλίας, αλλά υπάρχουν και ατέλειωτες πονεμένες ιστορίες για μετανάστες που δούλεψαν σε τέτοιες επιχειρήσεις. Το εμπορικό δαιμόνιο τού Ελληνα αναδείχθηκε στις προπολεμικές επιχειρήσεις τους, όπως αναδείχτηκε και πη κακή εικόνα τής απιπότητας ανάμεσα σε Ελληνες.

Ασφαλώς η δική μας γενιά είναι η «παλιά» τώρα, αλλά πιστεύω πω «ελληνική» και φιλοπρόσδοπη, αν και οι νεοφερμένοι από την Ελλάδα νεαροί, ίσως έχουν αντιρρήσεις. Ομως, η δική μας γενιά έφτιαξε τα μεγάλα έργα τής ομογένειας, η δική μας γενιά φρόντισε τη διδασκαλία τής γλώσσας μας και πη προώθησε το πολιτισμό μας, ομολογουμένως επειδή και πη πολλοί είμαστε και την πολυπολιτισμό είχαμε σύμμαχο, ενώ οι προπολεμικοί μετανάστες αντιμετώπισαν τον ρατσισμό και την πολιτική τής αφομοίωσης που δεν άφηνε περιθώ